

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Јавним читањем комада Тање Шљивар „Као и све слободне девојке“ (први пут на српском језику) у режији Иване Вујић, 23. априла отворен је нови сценски простор Народног позоришта „Радионица“, у Улици Гундулићев венац 50, на Дорћолу.

Своје улоге, сценски уверљиво и веома надахнуто уобличио су Хана Анђели, Бојана Бамбић, Јелена Хелц Весковић, Владан Гајовић, Лепомир Ивковић, Димитрије Илић, Вјера Мујовић, Александра Николић, Лидија Плетл, Сузана Петричевић, Бојана Стефановић, Данијела Томовић и Стела Ђетковић.

Одушевљена публика, у том јединственом простору капацитета 250 места, наградила је комплетну уметничку екипу веома снажним, вишеминутним аплаузом.

Након завршетка јавног читања, чули су се бројни коментари да отварање једног оваквог простора – треће сцене Народног позоришта, представља подухват

„РАДИОНИЦА“

Отворена нова сцена Народног позоришта (трећа)

вредан сваког поштовања и уважавања.

Овај догађај, уједно, означио је почетак серије сценских читања

на Сцени „Радионица“, у оквиру које ће једном месечно бити читани савремени драмски текстови из региона, у режији редитеља и

редитељки млађе генерације, а у извођењу ансамбла Дrame Народног позоришта у Београду.

■ М.Б. ■

YUGOROSGAZ

NISSAN
LF Auto Centar
www.nissan-lf.rs

15 ГОДИНА

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ТРИ ФЕСТИВАЛСКЕ НАГРАДЕ

На четвртом Фестивалу „Позоришно пролеће“, одржаном од 8. до 15. априла, стручни жири доделио је Награду за креативна глумачка остварења у тандему Љубомиру Бандовићу и Нели Михаиловић за улоге Илије и Данице Чворовић у „Балканском шпијуну“ који је освојио Награду публике за најбољу представу са просечном оценом 4,75. За поменуто улогу, Бандовић је на 36. „Нушићевим данима“ у Смедереву, одржаним од 18. до 23. априла, добио Награду „Милосав Буца Мирковић“ за најуспешније глумачко остварење

Р.П.Н.

„ТЕРПСИХОРА“ ЗА МИЛАНА РУСА

Награда „Терпсихора“, коју сваке године поводом Светског дана игре додељује Удружење професионалних балетских играча, кореографа и балетских педагога Србије, уручена је 25. априла у Музеју Народног позоришта солисти Балета НП у Београду Милану Русу. Једногласну одлуку о овогодишњем лауреату донео је трочлани жири којим је председавала стручна сарадница у култури Ивана Миловановић, а чланови су били првакиња Балета Народног позоришта у Београду и професорка на Институту за уметничку игру Бојана Жегарац, оснивач и директорка Дах театра и позоришна редитељка Дијана Милошевић.

Р.П.Н.

ПЕТ „БЕОЧУГА“ ЗА НАШЕ УМЕТНИКЕ

Престижно признање „Златни беочуг“, које додељује Културно-просветна заједница Београда, уручено је недавно добитницима на Великој сцени, а међу лауреатима је и петоро уметника из Народног позоришта – в.д. управнице Ивана Вујић, првакиња Балета Мила Драгичевић, глумци Лепомир Ивковић и Вјера Мујовић и солиста и кореограф у пензији Крунислав Симић. „Златни беочуг“, који Културно просветна заједница Београда додељује од 1970. године, признање је за заокружене духовне вредности и достигнућа која континуирано повезују све оне који омогућују успешнији духовни живот Београда и Србије.

Р.П.Н.

ВАЈДОВ „ЕРНЕСТ“ ИЗВЕДЕН СТОТИ ПУТ

Комедија „Важно је звати се Ернест“, по тексту Оскара Вајлда и у режији Николе Завишића, изведена је 3. априла, на Сцени „Раша Плаовић“, јубиларни стоти пут. Улоге, као и на премијерном извођењу пре седам година, тумачили су исти глумци - Ненад Стојменовић (Џон Вортинг), Милош Ђорђевић (Алсернон Монкриф), Анастасија Мандић (Гвендолин Ферфакс), Сена Ђоровић (Сесили Кардју), Зоран Ђосић (Канон Чезебл), Душанка Стојановић Глид (Леди Брекнел), Соња Кнежевић (Госпођица Призма) и Немања Константиновић (Меримен /Лејн). Одушевљена публика дуго

је аплаudirала после представе, а потом је в.д. управнице Народног позоришта Ивана Вујић честитала ансамблу јубилеј и уручила им слављеничку торту.

Р.П.Н.

ОВАЦИЈЕ ЗА НОВУ ПОСТАВКУ СТАНКОВИЋЕВЕ „НЕЧИСТЕ КРВИ“,

Поштовање традиције са

Представа „Нечиста крв“, према мотивима романа Борисава Станковића, у драматизацији Маје Тодоровић и режији Милана Нешковића, премијерно је изведена с великим успехом 12. априла на Великој сцени.

Ново читање тог врелог и бујног, а ипак тако суморног Станковићевог света, без фолклорних елемената и језика старог Врања, са фокусом на положај жене и питање слободе у једној затвореној средини, наишло је на веома добар пријем код публике у препуној сали која није штедела дланове да комплетан ансамбл, на крају представе, испрати вишеминутним бурним аплаузом и овацијама.

Призната српска глумица Бранка Петрић изјавила је да је „очарана својим колегама“, уз напомену да је „Народно позориште добило дивну представу“, а веома позитивну оцену дала је и критичарка РТС-а Оливера Милошевић.

„Роман *Нечиста крв* Борислава Станковића је једно од највреднијих дела у српској књижевности, са обиљем тема, мотива, идеја и ликова. Маја Тодоровић је за адаптацију користила све вредности овог остварења и написала оригиналну драму, препознајући актуелно и свевремено у том делу – са намером да га приближи савременој публици. Она и редитељ Нешковић из *Нечисте крви* издвајају тему жене и њене остварености, узроке и последице трагедије Станковићеве и наше Софке чији се живот не завршава трагичном смрћу већ трагичним животом. *Нечиста крв* је на Великој сцени Народног позоришта окупила изузетне глумце. Она је драгоцену, савремену тумачење дела српске класике које тради-

Уочи премијере, у фоајеу Друге галерије, ошворена је изложба „Нечиста крв и Кошћана на сцени Народног позоришта“, аутора Драгана Стевовића и Драгице Гаћеши. Изложба, коју јублика може да погледа до краја јуна, обухвата бројне фотодраме и касетне снимке из поменутих представа.

ИНТЕРВЈУ|ПРИМАБАЛЕРИНА МИЛА ДРАГИЧЕВИЋ, ПОВОДОМ

Срећна сам и спокојна иако

Мила Драгичевић, примабалерина Народног позоришта опрашта се од сцене наступом у балету „Краљица Марго“, на музику Горана Бреговића, у кореографији и режији Крунислава Симића. У овој монументалној продукцији наступа већ годинама и управо улогом Маргарет де Валоа заокружиће свој вишедеценијски уметнички пут. Поклониће се публици 7. маја као краљица Марго са сцене којој је остала верна током читаве своје каријере. Уметнички пут Миле Драгичевић био је унапред зацртан. Одрастање у породици уметника, професионалних балетских играча утицало је на њу од најранијег детињства. Колико је наслеђе и таленат помагало у развоју њеног уметничког бића, толико је било препрека и тежег пута који је морала да савлада. У Народног позоришту је ангажована од 1991. године, а као примабалерина остварила је велики број првих улога класичног и неокласичног балетског репертоара. Повод за наш разговор је њена одлука да се опрости од играчке каријере. Открива нам зашто мисли да ја баш сада тренутак да се повуче са сцене, на који начин се развијала као уметница и како са ове дистанце размишља о свом уметничком путу и току своје каријере.

- Одлуку о опрштају од сцене је тешко донети. Како се осећате сада када сте коначно одлучили да се повучете?

Емоције су веома јаке, али сам се припремала за овај корак и због тога сам мирна. Свакако није лако када схватиш да ћеш још само једном бити на сцени. До ове одлуке сам дошла на природан начин. Мислим да сваки уметник мора да има реалну слику о себи и да, када се погледа у огледало, просто, сам са собом многе ствари реши. Балет је уметност за младе. Они треба

да добију своје место и то је један од разлога због којих се повлачим са сцене. Мој циљ је био, не само у овоме, већ и у животу, да достојанствено одем из свега. Људи треба да те памте у најбољем могућем светлу и сматрам да сам урадила све што сам могла, у професионалном смислу. На моју одлуку је утицало неколико ствари, овај град, моје позориште, породи-

ПО ТЕКСТУ МАЈЕ ТОДОРОВИЋ И У РЕЖИЈИ МИЛАНА НЕШКОВИЋА

ВРХУНСКОМ ЕКИПОМ ГЛУМАЦА

цију поштује и посредством ње препознаје шта нас то данас мучи. То колико се време, окружење и начин живота променило од доба Станковићеве Софке, али и то да су насиље и нерешени породични односи, увек и свуда болне теме“, истакла је, између осталог, Оливера Милошевић.

Њена колегиница са РТС-а Слађана Симић Јакуш, такође, није штедела речи хвале, истичући да је „савремено читање једног од најбољих романа српске књижевности, које је окупило екипу великих глумаца, остало верно Бори Станковићу и традицији Народног позоришта“.

Улоге су остварили Јована Стојиљковић (Софка), Небојша Дугалић (Ефенди Мита), Ненад Јездић (Газда Марко), Павле Јеринић (Томча), Наташа Нинковић (Тодора), Душанка Стојановић Глид (Стана), Златија Оцокољић Ивановић (Стоја), Љиљана Благојевић (Магда), Радмила Живковић (Симка), Танасије Узуновић (Арса), Никола Вујовић (Ванко), Стефан Калезић (Мали Томча) и Небојша Бабић (Оперски певач).

Драматург је Молина Удовички Фотез, сценографију је креирала Весна Поповић, костиме Марина Вукасовић Меденица, композиторка је Ања Ђорђевић, а кореографкиња Андреја Кулешевић.

■ М.Б. ■

ОПРАШТАЊА ОД СЦЕНЕ И ИГРАЧКЕ КАРИЈЕРЕ УЛОГОМ КРАЉИЦЕ МАРГО

СУ ЕМОЦИЈЕ ВЕОМА ЈАКЕ

ца. Нисам никада отишла одавде. Овде сам почела, овде и завршавам своју играчку каријеру. Оно што ми је изузетно тужно није то што ја одлазим, већ што, заправо, са мнош, цела моја породица нестаје са сцене. То је веома дирљиво за мене. Овим се дефинитивно затвара један круг.

- **Каријеру сте градили и као најмлађи члан праве балетске породице. Како бисте описали свој уметнички пут и препреке са којима сте се сучавали?**

На питање да ли може да замисли како ће изгледати прво јујиро после ојрошијајне иредсјааве и какви ће бити неки будући дани, Мила каже: „То јујиро биће нешијо сејиније. Срећом, моја кћерка Емилија биће иоред мене ујујиру када се иробудим. Она је најважнија и иредсјаавља суијинину мој живоија. Ја сам је добила ијачно у иренујику када сам ијо и желела. Она је моја највећа срећа и даје ми велику енерију. Инијераснијно је како се иоред моје велике одлуке о завршејику ијрачке каријере, у иоследња два месеца све искрисијалисало. Све је дошло на своје месјо, у ирофесионалном, али и живоијном смилу. Неко је оишишао, а они који ијреба да буду ију, осјиали су. Збој свеја ијоја сам срећна и сјокојна“.

Часно сам радила свој посао. Урадила сам све до краја, али на свој начин. Себе не могу да замислим у другој професији, али у иностранству могу. Можда би ми у другој средини било лакше. Моја породица је на неки начин и мој крст. Оно што је мени дато је, неоспорно, таленат. Било би незахвално да то што ми је природно дато не искористим. Упркос томе, морала сам да радим више од других, јер није било увек лако доказати да вредиш. Мислим да је на мом путу био пресудан јак ментални склоп, али и велика љубав. Психолошка снага је најважнија за ову професију. Ја сам још као дете осетила велику љубав према балету, и остала сам му верна до краја. Било је и оних који су желели да ме ометају, али сам и то успела да превазиђем на неки свој начин. То је питање самоочувања, а најважније од свега је да и у тој борби останеш чист. Без обзира на сва уметничка или друга достигнућа, ипак је најважније од свега какав си човек. Никада нисам имала неки стратешки план. Интуитивно сам ишла кроз живот, па тако и кроз каријеру.

- **Шта вам је балет донео, а шта одузео?**

О некаквом губитку или одузимању никада нисам размишљала. Ја сам кроз балет добила много тога, посебно када ми у животу ствари нису ишле лако. Моја професија је управо оно што ми нико није могао одузети. Поента и јесте у томе да поред свих препрека радиш на себи и усавршаваш се. Најтежи пут је да стигнеш до првачког места, да

играш главне улоге. На том путу губиш свој приватни живот, посвећен си само раду. Ако си први и главни на сцени, а иза тебе стоји сто педесет људи, ти свој наступ и позицију мораш да оправдаш. То је и питање етике. Ја сам играла све врсте улога, од најмањих, па све до првачких, водећих рола. Мој пут је био мало тежи, али не жалим због тога јер ми је управо то помогло да се развијем у потпуности.

- **На који начин сте градили своје ликове и да ли постоји одређена улога коју бисте издвојили?**

Не бих могла да издвојим ниједну пошто је свака главна улога у класичном балету велика и значајна на свој начин. Заиста сам се бавила сваким ликом. Желим да истакнем да сам најбоље сарађивала са уметницима из иностранства и тај рад је, у професионалном смислу био најпродуктивнији. Волела бих да поменем прославу двадесетогодишњице своје каријере када сам радла са госпођом Габријелом Комлевом. Тај рад ми је веома значајно, посебно у уметничком смислу. Опраштам се од сцене представом Краљица Марго у којој, поред много драгих колега, наступа са својим дугогодишњим партнером Миланом Русом са којим сам увек дивно сарађивала и веома га ценим. Улогу краљице Марго изузетно волим и веома ми је блиска. Сваку улогу некако оживљаваш, растеш кроз њу, а на крају „умириш“...

■ Бранкица Кнежевић ■

МАЈ 2019.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ИЗЛОЖБА

Радомир Вучић – незаборавни Принц
(поводом 10 година од смрти)
аутор Милена Јауковић

(Изложба остварена у сарадњи са Музејом позоришне уметности Србије)

ПРОМОЦИЈЕ

9. 5 | 18.00 *Лабанотација*, аутор Марко Мићић, издање Института за уметничку игру, 2019.

13. 5 | 18.00 *Музичке светлости позорнице*; Музичке арабеске, аутор Гордана Крајачић, приватно издање, 2019.

ИЗЛОЖБА - ОТВАРАЊЕ

20. 5 | 18.00 *Почеци позоришног живота у кнежевини Србији и оснивање Народног позоришта у Београду*, аутор Јелица Стевановић

ОТВОРЕНА ВРАТА 11. 5 | 12.00

НОЋ МУЗЕЈА 18. 5 | 16.30

КОНЦЕРТИ

14. 5 | 18.00 Ученици контрабаса МШ „Јосиф Маринковић“ и „Владимир Ђорђевић“, класа Магдалене Ранчић

21. 5 | 18.00 Одсек за соло-певање МШ „Коста Манојловић“

22. 5 | 18.00 Милица Марковић, виолина, МШ „Коста Манојловић“

23. 5 | 18.00 Ученице виолине, МШ „Коста Манојловић“, класа Татјане Бошковић

25. 5 | 18.00 *Вече Тостија* Дејан Максимовић, тенор, Тамара Хаџи-Ђорђевић, клавијер

30. 5 | 18.00 *Летњи звуци* Наташа Тасић Кнежевић, сопран, Саша Кнежевић, клавијер

31. 5 | 18.00 *Музика за контрабас и виолу* Кристина Ушљебрка, контрабас, Томислав Милошевић, виола

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

УСПЕХ „ИВАНОВА“ У БУДИМПЕШТИ

Драма „Иванов“ Антона Павловича Чехова, у адаптацији и режији Татјане Мандић Ригонат, с Николом Ристановским у насловној улози, изведена је са великим успехом 16. априла у главном програму четвртог „МТЕМ“-а (Madach International Theatre Meeting), једног од тренутно најамбициознијих европских позоришних фестивала. Комад је одигран на сцени Националног театра у Будимпешти, а одушевљена публика, у препуној сали, враћала је наше уметнике неколико пута на бис и поздрављала их бурним аплаузом и овацијама. После представе, одржан је округли сто, на којем су изречене веома позитивне критике о „Иванову“, у којем играју и Нада Шаргин, Марко Баћовић, Бранко Видаковић, Данијела Угреновић, Хана Селимовић, Ненад Стојменовић, Бранка Петрић, Бојан Кривокапић, Никола Вујовић, Вања Милачић...

Р.П.Н.

ОДРЖАН КОНЦЕРТ „У СЛАВУ ИЗУЗЕТНИХ“

Поводом 80 година од рођења нашег великог уметника Живана Сарамандића, 2. априла на Великој сцени, одржан је концерт на којем су, у пратњи Оркестра, под диригентском управом Дејана Савића, и у режији Иване Драгутиновић Маричић, наступили прваци Опере Народног позоришта у Београду. Програм, у вечери препуној емоција и сећања на драгог Жићу, како су га многи од милоште звали, почео је пригодним обраћањем његове супруге, примадоне Милке Стојановић, коју је публика у препуној сали поздравила снажним аплаузом. Популарне арије и дуете из познатих опера певали су Јасмина Трумбегаш Петровић, Миодраг Д. Јовановић, Ана Рупчић, Јанко Синадиновић, Наташа Јовић Тривић, Александра Ангелов, Иван Томашев, Сања Керкез, Снежана Савичић Секулић и Дејан Максимовић.

Р.П.Н.

ИНТЕРВЈУ | АНЂЕЛКА НИКОЛИЋ, РЕДИТЕЉКА ПРЕДСТАВЕ „ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ?“

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | М

Рат није, искључиво, „мушка ствар“ Признања

После Нушићеве „Књиге друге“, која се већ пет сезона веома успешно изводи на Сцени „Раша Плаовић“, редитељка Анђелка Николић ускоро ће, на истом месту, поставити нови комад. Реч је о наслову базираном на текстовима Биљане Јовановић, односно на њене три кратке приче „Јесте ли за безбедност?“, што је уједно и назив представе, путопису „Добродошли в Диализију“ Давида Шаламуна и антиратној преписци „Вјетар иде на југ и обрће се на сјевер“ коју је Биљана водила са Марушом Кресе, Радом Ивековић (словеначка и хрватска списатељица) и српском песникињом Радмилом Лазић. Премијера је планирана половином јуна, а главне улоге поверене су Вањи Ејдус, Сени Ђоровић, Милени Ђорђевић и Анастасии Мандић.

● **Иако је широј јавности, релативно непозната као драмска списатељица, Биљана Јовановић је на нашој књижевној сцени, ипак, оставила упечатљив траг. У којој мери ова представа, највећим делом базирана на њеном оригиналном, специфичном рукопису, управо тако нешто може и да потврди?**

Представа неће бити упризорење њене фикције (романескне и драмске), која је свакако импозантна, али надам се да ће сведочити о упечатљивом трагу њене личности – о њеној интелектуалној, моралној и емотивној снази, о хуманизму и активизму у примарном смислу те речи, који надиласе како границе једне биографије, тако и времена и простора у коме је стварала Биљана Јовановић.

● **Њена појава, касних 70-их, представљала је освежење у амбијенту фаворизоване такозване стварносне прозе. Наиме, малограђанском миљеу и предрасудама супротставила је одважност, иронију, цинизам, неконвенционалност, интелектуалну бриткост и слободу изрицања онога што је представљало табу за друштвене, идеолошке и сексуалне конвенције. Да ли, у том смислу, можемо очекивати да и Ви овом представом демистификујете неке одређене табуе?**

Табу је јака реч, но чини ми се да већ овај избор в.д. директорке Дrame Тање Шљивар проблематизује извесне стереотипе

о томе шта се очекује од репертоара Народног позоришта као базне институције културе у овој земљи. Ја овај импулс пратим инсистирањем на позоришном процесу који изводи све учеснике, укључујући и мене, из простора удобности – из зоне наученог, навежбаног и већ потврђеног.

Давидова прича у предсјаву уводи шему болнице као инститиуције коју одликује уређеност, хијарархија и моћ униформе и која јаранџује појединцу безбедност, али су често ње јаранџује крхке, а ауџоритет униформе може да буде злоуџоуребљен, баш као у случају друџих инститиуција, као што је, на џримеџ, војска, или сама држава.

Занимљиво је и нестереотипно што у језички хомогеној средини стварамо вишејезичну представу, која сценографски тежи да повеже удобни ентеријер Народног позоришта и изазовни простор Француске улице, што самом глумачком поделом у дијалог о деведесетим годинама укључујемо гласове генерације која је рођена након распада СФРЈ, што грађанске протесте из 1991. и 1992. године анализирамо не само из политичке, него и из естетске равни,

као перформативне чинове који имају и своју уметничку вредност... Највећи изазов је, можда, у томе што самим гледаоцима дајемо више простора за учешће него што је то уобичајено у институционалном театру.

● **Колико су четири жене довољно „компетентне“ да расправљају на тему рата, који се у нашим друштвима, иначе, најчешће доживљава као типична „мушка ствар“?**

Жене су компетентне. Рат није мушка ствар. Ова преписка није само антиратна. Она је и аналитична. Четири жене покушавају да разумеју рат који се дешава – у тренутку док се дешава. То је драгоцен угао. Сем тога, ми смо у ткиво текста увели и аутентичне мушке гласове – не само оне који су већ обухваћени женском преписком, већ и оне који су документарно забележени. То су гласови мушкараца, који ратују, али такође покушавају да разумеју зашто, за кога и против тога ратују, и да ли имају алтернативу.

● **Осим тих мушких гласова, у представу је инкорпорирани путопис „Добродошли в Диализију“ Давида Шаламуна. Дакле, такав драматуршки концепт би, на неки начин, могао бити одређена врста „баланса“ у односу на ставове о рату из женског угла или,**

другим речима, на такав веома специфичан политички тренутак?

Путопис је ироничан назив за ову прозу. Давид Шаламун (иначе син Маруше Кресе) описивао је градове у којима је боравио из оригиналне визуре пацијента центра за дијализу. Један од тих градова је Сарајево, непосредно након рата. То је, дакле, сасвим особит глас: јер је послератан (епилошки у односу на хронологију дешавања у нашој представи), јер је глас детета-младог мушкарца, јер је одређен специфичном, да не кажем маргинализованом ситуацијом тешког болесника. Други важан мушки лик у нашој представи је Милан Милишић, песник, прва жртва опсаде Дубровника. Његове дневничке записе из последњих дана живота, потресну прозу о бесмислу рата, видећемо кроз призму личног доживљаја младих глумаца који, надамо се, никада неће уживо проћи кроз искуство опсаде, или неких нових регрутација.

● **Када размишљате данас, са дистанце од скоро три деценије, да ли су насилни распад бивше Југославије и крвави четворогодишњи рат, ипак, могли бити спречени? Колико ова представа може дати одговор на та и слична питања?**

Пре припрема за рад на овој представи нисам била у потпуности упозната са бројним чињеницама о антиратним напорима многих Југословена, у виду грађанских протеста у градовима сад бивших република, ангажману мајки војника, побуна резервиста у Крушевцу, Крагујевцу и другим градовима... Мислим да је то историја која заслужује место у неким новим читанкама. Ангажман Биљанин, Радин, Марушин, Радмилић и многих других интелектуалки и интелектуалаца, такође је пример за то како је могуће било спречити најгоре. Са друге стране, боли свест о томе у којој је мери управо моћ и утицај интелектуалне елите, који често потцењујемо, у овим ратовима био мобилисан на страни национализма и ратног хушкања, а које је често за мотив имало обичан каријеризам. Волела бих да ова представа подстакне свест о личној одговорности и о значају солидарности, о моћи личног ангажмана и грађанских иницијатива, јер све су то средства којима (још) увек располажемо, баш ми, аутори ове представе, као и њени будући гледаоци.

■ Микојан Безбрадица ■

Колекцији бројних признања, укључујући и она међународна, која је добила током досадашње веома успешне и богате каријере, првакиња Опере Народног позоришта у Београду, мецосопран Наташа Јовић Тривић, недавно је придружила и Награду Фондације „Бреда Калеф“. У међувремену, наша саговорница интензивно је почела да спрема улогу Кате у Коњовићевој опери „Коштана“, која ће под диригентском управом Ане Зоране Брајовић, и у режији Југа Радивојевића, премијерно бити изведена 8. јуна на Великој сцени. У интервјуу за „Позоришне новине“, Наташа истиче да поменути награда носи име једне од наших највећих мецосопрана која је оставила неизбрисив траг како на домаћим, тако и на светским сценама.

„Посебан значај ове награде је што је госпођа Калеф присутна на свим нашим представама у којима су значајне мецосопранске улоге, помно прати сваку од нас и зналачки оцењује најбољу улогу реализовану у једној сезони. Добити признање од тако велике уметнице која је прошла све оно што ми пролазимо на сцени, познаје све захтеве и тешкоће нашег репертоара, је од великог значаја за мене јер није додељена само на основу субјективног укуса... Имала сам срећу да сам доста рано остварила однос према наградама, вероватно зато што сам много учествовала на такмичењима и добила значајан број награда још као певачица у успону“.

● **Ваш огорман допринос оперској уметности ових дана приметио је и жири Културно просветне заједнице Србије који Вам је доделио Златну значку тог удружења...**

Признања свакако пријају, али ми никад нису била циљ сама по себи, нити сам их очекивала. За сваког уметника је најважнија самокритичност и непрекидан рад на личном усавршавању, па су самим тим признања неминовни део успешне каријере.

● **Награда Фондације „Бреда Калеф“, која се додељује за најбоље интерпретирану мецосопранску улогу у претходној сезони на сцени Народног позоришта, припала вам је за**

МЕЦОСОПРАН, НАТАША ЈОВИЋ ТРИВИЋ, ОВОГОДИШЊА ДОБИТНИЦА НАГРАДЕ ФОНДАЦИЈЕ „БРЕДА КАЛЕФ“

И свакако пријају, али ми никада нису била циљ

мене имала моја професорка Радмила Бакочевић, која је свих ових година поред мене као искрен пријатељ и строг критичар. Њена огромна каријера, вероватно и највећа на нашим просторима, је трајала толико дуго јер је увек стајала чврсто на земљи и била је врло строга према свом раду. Изузетно сам јој захвална што је то пренела на мене. Врло сам поносна на рад са нашим легендарним маестром Младеном Јагуштом, са којим сам много радила како на вокалној техници тако и на изградњи музичке фразе. Велики утицај на мој сценски израз је имао Јагош Марковић, са којим сам радила као врло млада певачица. Он ми је помогао да се сценски ослободим и да размишљам о изградњи лика на начин како раде глумци, а не како смо ми учили на ФМУ. Заправо, имала сам срећу током целе каријере, јер сам радила са сјајним уметницима и великим зналцима који су ме мотивисали, од којих сам учила и који су оставили велики печат у мом раду.

Међу њима је, претпостављам, и чувени мецосопран Ружа Поспиш Балдани, која је почетком деведесетих, пре него што сте уписали академију, била одушевљена вашим гласовним могућностима?

Да, управо је госпођа Ружа Поспиш Балдани једна од тих великих имена који су имали велики утицај на мене. Први пут када ме је на крају средње школе чула, препознала је моје квалитете и мотивисала ме да наставим школовање свог гласа, јер на жалост у мојој музичкој школи у Бањалуци нисам баш имала велику подршку од неколицине професора, те сам била на ивици да одустанем од певања и упишем студије клавира. Други пут, када сам отишла у Загреб да са њом радим „Кармен“, ближе сам упознала ту дивну даму која ми је несобично помагала да креирам тако сложен лик и кроз своје искуство ми помогла да пронађем своју Кармен.

● **Том приликом, између осталог, рекла вам је да ћете имати „маснији и раскошнији глас“ од ње. Да ли се та претпоставка остварила?**

Не могу директно да одговорим на ваше питање, јер се не усуђујем поредити себе са овом великом уметницом прекрасног гласа, али могу да кажем да је свакако била у праву да сам мецосопран и да треба да се бавим овим послом. Да није било ње, вероватно бих отишла у неке друге воде.

● **Ускоро вас на матичној сцени**

очекује и премијера „Коштане“, у којој ћете певати улогу Кате...

Свака нова улога је изазов. Улога Кате није велика и много се разликује од моје природе. Нема неке велике и значајне музичке фразе, а као драмски лик је доста једноставна. Представља несрећну жену којој се кућа распада због младе Циганке којом су опседнути муж и син, а она сама никад није имала живот и све што јој треба је мало мира и удобности. За мене ће бити изазов да појачам Катин значај, потцртам њено ондашње, рекла бих, примитивно васпитање жене и газдарице која привидно има утицај, а у суштини је злостављана и несрећна. Такође, желим да истакнем њене предра суде и сујеверје, а са друге стране и да покажем њену топлину и љубав према деци, као и њену усамљеност и личну трагедију. Врло је узбудљиво то све пронаћи у мало времена и простора које је у партитури посвећено лику Кате, али верујем да је баш у томе вештина.

Смајрам да сваки певач мора да се држи свој фаха јер нам је што је пре свега природа одредила. Са друге стране, постоји колико много дивних улога у мецосопранском репертоару које сигурно нећу смети ни да погледам, а постоје оне да ошлевам. Волим да исказујем концертну литерару и да се бавим концертним певањем. Смајрам и да је концертно певање јако важно за хитност гласа, као и за усавршавање уметничке личности.

● **Је ли Коњовић „удобан“ за певање?**

С обзиром на то да сам певала много домаћих и страних дела 20. и 21. века, није ми проблем да савладам Коњовићев музички језик, а при том је Катина деоница врло удобна и нема велике техничке захтеве. Колеге имају много више посла у том смислу, али сви вредно и пожртвовано раде јер влада осећај поноса што се једна овако значајна национална опера ставља на репертоар Народног позоришта. Истовремено смо дужни да чувамо и негујемо нашу културну баштину и својим радом одамо пошту великанима као што су Бора Станковић и Петар Коњовић.

● **Пре неколико месеци, на Сцени „Раша Плаовић“, одржали сте концерт под називом**

„Омаж Мусоргском“ - Свечани јавни чин представљања резултата докторског истраживања на тему „Вокално интерпретативни захтеви у песмама и аријама Модеста Мусоргског“. Може ли се рећи да је то, заправо, на неки начин, била круна, односно врхунац ваше досадашње каријере?

Докторске студије сам свакако уписала са намером да се усавршавам и даље напредујем у свом раду. Међутим, морам признати да сам профитирала много више него што сам очекивала. Добила сам могућност да досадашње знање и искуство објединим са новим начином посматрања, истраживања и анализирања који отвара нови вид комуникације са публиком. Да, сматрам да је овај концерт био, на неки начин, врхунац моје досадашње каријере, јер сам успела да кроз вишеслојни рад и све оно о чему сам истраживала, размишљала, осећала и преживљавала, пренесем на публику и како су ми многи рекли, потресем их својом интерпретацијом. То је и наш крајњи циљ, зар не?

● **Пре три године, са пријатељима и колегама из разних уметничких области, основали сте Удружење МОТО (Музичко-оперско-театарска организација) са циљем да класичну музику, оперу и театар учините доступним свима у Србији. Колико сте задовољни постигнутим резултатима?**

Сви смо сведоци кризе у нашој култури, недостатком посла за уметнике и падом уметничких вредности. МОТО је настао у кругу пријатеља који не желе да се жале на опште стање, већ желе да својим личним ангажманом, професионализмом и високим критеријумом допринесу променама. За нешто више од три године реализовали смо велики број едукативних пројеката, пројеката у раду са осетљивим групама, али и програма високе уметности и показали да уметност фантастично комуницира са публиком само ако је квалитетно представљена. Један од наших најважнијих пројеката је „Летња оперска школа“ која се ове године одржава трећи пут, а циљ школе је да младим људима покажемо како да буду савремени, модерни, да се играју и креирају, а да истовремено остану дисциплиновани и да граде високе критеријуме. Другим речима, да им помогнемо да заједничким радом вратимо стари сјај нашој оперској сцени.

■ Микојан Безбрадица ■

Поносни смо што су Лактићевости МОТО-а подржане и прекознајне у јавности, а наша највећа вредност је што смо јединствени, радимо добре и креативне приче, лепо се дружимо и остављамо простор једни другом за оно што свако од нас појединачно најбоље ради. Постоји само једно правило у МОТО-у, а то је да нема места личним сујетама већ само међусобно поштовање и поштовање уметности.

ролу врача Удрике у Вердијевој опери „Бал под маскама“?

Удрика је веома захвална и атрактивна улога која има само једну слику и за кратко време могућност да покаже све квалитете, од великог вокалног распона, широких легато фразе, динамич-

ког нијансирања до глумачког умећа. Јако волим ту улогу, доста сам је певала и радујем се свакој представи.

● **У којој мери је госпођа Калеф утицала на вас као уметника?**

Госпођа Бреда Калеф није више певала кад сам ја дошла у Београд, тако да на жалост, нисам имала могућност да је уживо слушам. Међутим, она је припадала генерацији која заслужује наше дивљење и бескрајно поштовање, а поред велике каријере госпођа Бреда је диван човек и искрен пријатељ која је увек расположена да пренесе своје знање, запажања и сугестије. Увек је позитивна и насмејана чиме ми помаже да и најтеже препреке прихватим као изазов.

● **Од кога сте још добијали добронамерне критике и корисне савете који су вас мотивисали за даљи напредак? Свакако је највећи утицај на**

НА ДАНАШЊИ ДАН, 29. АПРИЛ, У ЦЕЛОМ СВЕТУ ОБЕЛЕЖАВА СЕ МЕЂУНАРОДНИ ДАН ИГРЕ

Покрет је универзални језик којим говоре сви

Интернационални театарски институт при Унеску је 1982. године установио Међународни дан игре, који се обележава сваког 29. априла. На тај дан, 1727. године рођен је Жан-Жорж Новер, творац модерног балета.

Сваке године једна позната личност из света игре шаље поруку која обилази свет. Циљ Међународног дана игре и Поруке јесте да се на овај дан уједини свеколика Игра, да прослави ову уметност и да укаже на њену универзалност, њену моћ да укине све политичке, културне и етничке баријере и зближи људе у миру и пријатељству кроз заједнички језик – ИГРУ.

Ауторка глобалне поруке за Светски дан игре за 2019. годину је Карима Мансур, истакнута играчица, кореографкиња и педагошкиња из Египта

„На почетку беше покрет... и од настанка времена, игра је снажно средство изражавања и слава. Игра се користила да дочара богове и богиње, са свим оним што они представљају у значајном и појмовном, од равнотеже из које произилази правда, до музикалности, ритмичности, индивидуалне и космичке свести“... каже Мансур.

Она подсећа да је једном прочитала да се у време фараона сматрало да игра истовремено уздиже дух публике и учесника, а да се

музика и игра везују за највише импulses људског стања, истовремено представљајући утеху приликом животних разочарења и губитака.

„Покрет је језик којим говоре сви. Покрет је универзални говор који припада свима. Позив да се отворе сва чула. Тело не лаже зато што слуша једну истину и манифестује је. Пратећи сопствене откуцаје срца, људима је дато да играју игру живота,

која захтева покрет, агилност и прилагодљивост, константну промену кореографије“, тврди Мансур.

Према њеним речима, у данашње време, доба у коме су људске везе и повезаност преузели нова правила, и које нас је довело до најниже тачке наше способности да се повежемо, игра постаје најтражнија могућност за поновно успостављање комуникације.

„Игра нас враћа коренима, у културном смислу, али и у најужем сензибилном, личном,

индивидуалном, све до краја или до срца... А кад се повежемо са собом, кад слушамо свој унутрашњи ритам, онда смо у стању да успоставимо везу и са другима, и да комуницирамо. Игра је место где се културе спајају, а границе падају отварајући простор инклузије и јединства, кроз неизговорени језик универзалности. Тело је инструмент изражавања, инструмент за наш глас, наше мисли, наша осећања, нашу историју, наше биће и постојање, нашу чежњу да се изразимо, кроз кретање. Игра је простор који дозвољава повезивање са истиним“... написала је, између осталог Карима Мансур.

■ Б.К. ■

ИЗА КУЛИСА | ОБУЋАРСКА РАДИОНИЦА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, ТРАДИЦИЈА ДУГА ВИШЕ ОД ЈЕДНОГ ВЕКА

За успех у послу, неопходан је тимски дух

Драгомир Вујетић

ришта у Београду. Они су Жарко Лукић и Драгомир Вујетић. Први је главни обућар за израду и одржавање опреме-мајстор специјалиста, а други - мајстор обућар за израду и одржавање опреме у радионицама. Својим вештим мајсторским рукама, израђују обућу за уметнике наше Куће, у сва три ансамбла – Драма, Опери и Балету. Жарко је почео да ради у позоришту 1996, а Драгомир 2003. године. За то време, смештени међу калуповима различитих величина, уз помоћ длета, чекића и других алата, израдили су толико позоришне обуће – балетанки, ципела, чизама... да ни сами нису сигурни о којој цифри је реч.

Жарко нам објашњава да је сценска обућа специфична, па самим тим не прати индустријске параметре, већ се израђује према нацртима костимографа, у договору са редитељем, али и по жељи самог уметника.

„Најбитније од свега је да уметнику у њој буде удобно“, убације се у разговор Драгомир и напомиње да се због тога обућа не израђује према броју. Јер, како је нагласио, због испупчења и неравнина, мери се дужина и ширина стопала која се, потом, оцрта на папиру.

„За балет је, у односу на оперу или драму, све другачије“, уверава нас Жарко и додаје да је то због тога што је реч о потпуно другом калупу и другим мерама.

„Балет је фокусиран на покрет, нема кругови ђона и металних делова унутра, јер у супротном нога не би могла да се савије. Све мора да буде флексибилно и да пријања уз ногу“, указује Жарко, а на његове речи надовезује се Драгомир: „Фактички, треба да буде као чара-

па“, тврди овај искусни мајстор, уз констатацију да за ову врсту посла треба баш пуно времена провести радећи, да би се стекла рутина.

У току једне сезоне, за неких пет, шест премијера колико се, отприлике, изведе у периоду од октобра до јуна наредне године,

Жарко Лукић

Желко каже да је *ојре-ма на којој се ради ситара између 50 и 60 година. „Дакле, начин израде је исти као и пре пола века. Ништа није модернизовано. Чак и кад би се овде представила нека мини линија са њеј, шест машина, што је веома тешко изводљиво, јер би то заузимало многу простора, имали би проблем групе врсте. Наиме, ови калупи које користимо не би ни могли да се адаптирају према њим новим машинама“.*

овде се, како су нам открили, изради око 600 до 700 пари обуће.

Жарко, који је, уједно, и шеф ове праве мале позоришне обу-

ћарске фабрике, у којој се израђују и каишеви, торбе и друге „ситнице“ неопходне за извођење представа, сматра да је за успех у том послу неопходан тимски дух, а они га, на опште задовољство, тврди, имају, можда, и више него што треба. Осим њих двојице, ту су запослени и Мирјана Милошевић, Невенка Петковић, Ружица Косановић и Петар Бабић.

„Битно је да међу нама нема никаквих несугласица и да сви заједно, уз много љубави и стрпљења, учествујемо у изради сваког пара обуће“, сматра Жарко, а на наше питање који су најважнији критеријуми да би се добила добра позоришна ципела, одговара у даху: „Веште руке, квалитетан материјал и искуство!“

Традиција обућарства у Народном позоришту, како нам прича Драгомир, датира „још из старих времена“.

„У континуитету, обућарска радионица у нашој Кући, постоји више од сто година. Имамо и огроман фондус у којем се налази око десетак хиљада пари ципела. То је, заиста, импресивна цифра“, каже с

поносном.

„Као и у сваком послу, и овде је потребно да се обућар посвети ономе што ради. Не сме да се отаљава. Мораш да волиш то што радиш и онда све иде само од себе. У таквим околностима нема проблема, већ само изазова“, сматра Жарко и открива да су у овом послу најнезахвалнији материјали за рад пластика и скај, односно вештачки материјали.

„За такве материјале су неопходни и специјални лепкови, а највећи проблем, упркос квалитетној изради, је тај што им је век трајања веома кратак“, наводи Жарко и каже да је с кожним материјалима сасвим друга прича, јер уз добро одржавање, кожна обућа, према његовим речима, може да траје и до сто година.

Као један од примера, Драгомир нам је показао црну мушку кожную чизму израђену касних тридесетих година прошлог века која још увек може да се носи, иако је „превалила осам банки“. Према том моделу, како нам је открио, за потребе драме „Зечији насип“ Синише Ковачевића, израђена је реплика за глумца Таназија Узунковића који је у поменутом комаду тумачио лик немачког официра Рудолфа Штала.

■ Микојан Безбрадица ■

Њих двојица су врхунски мајстори свог заната и истински заљубљеници у посао којим се баве, а огроман ентузијазам и љубав, преносе и на колегинице и колеге са којима годинама раде у просторији од неких педесетак квадрата, смештеној на крају једног од ходника, на четвртој спрату Народног позо-

Наши сајворници *Ношкривају да имају и „муштерије“ које носе њакозвану ванабарийну обућу. „Највећи број носи њрвак Ојере Иван Томашев-52, њо оној Гуливеровој нумерацији“, њрича, кроз смех, Драгомир и додаје да су му „за њејама“ њејове колеге – солиста Ојере Свејто Касирајовић и Синиша Дујина из Хора, са бројем 48.*

ДВА ЗНАЧАЈНА ГОСТОВАЊА У МАЈУ: КАМЕРНА ОПЕРА САНКТ ПЕТЕРБУРГ И ДОЈЧЕС ТЕАТАР ИЗ БЕРЛИНА

О безусловној љубави и слободи избора

У оквиру јубиларне сезоне, у којој Народно позориште обележава значајан јубилеј – 150. година од оснивања, током маја угостићемо два релевантна европска театра – Камерну Опери Санкт Петербург и Дојчес театар из Берлина. Једно од најбољих и најнаграђиванијих музичких позоришта у Русији и ван њених граница, гостоваће 8. маја на

Великој сцени са опером Жоржа Бизеа „Ловци бисера“ која ће, према речима оснивача Опере Санкт Петербурга и редитеља тог спектакла Јурија Александрова, одушевити гледаоце не само сјајним извођачима у главним улогама, већ и колоритним декорацијама и костимима.

Публика ће имати прилике да види бајковити и раскошни свет Истока, а радња се дешава у подводном царству, у дунглама,

пећинама, па чак и на небу. У основи сижеа је прича о пожртвованој љубави младог Надира и свештенице Лејле. На путу њиховој срећи стоје врховни свештеник Нурабад и Зурга – вођа изабран од стране ловаца на бисере и давнашњи Надиринов пријатељ...

Музика из опере „Ловци бисера“ данас је веома популарна и често се цитира у филмовима, а изводи се и у бројним инструменталним обрадама.

Крајем месеца, 30. маја, на Сцени „Раша Плаовић“, стиже чувено немачко позориште – Дојчес театар. Биће то њихово прво гостовање после паузе од 17 година, када су у Народном позоришту гостовали са представом „Емилија Галоти“. Овога пута, немачки уметници представиће се комадом в.д.

директорка Дrame Народного позоришта Тање Шљивар „Као и све слободне девојке“, у режији Заломе Дастмалчи, који ће, два

дана раније, бити представљен и у оквиру Главног програма 64. Стеријиног позорја у Новом Саду.

Иначе, ова представа, која је премијерно изведена 15. априла прошле године, наишла је на веома добар пријем не само код немачке публике, већ и код стручне критике.

Гостовање Дојчес театра у Београду биће реализовано у оквиру Споразума о сарадњи између две Куће, потписаног

Дојчес театра, господином Улрихом Куоном, биће омогућени најбољи услови за међународну позоришну и уметничку сарадњу која подразумева размену уметника и представа, као и друге облике сарадње који су од интереса за оба позоришта. Опера Санкт Петербурга гостоваће у оквиру своје европске турнеје која, осим Србије, обухвата и Француску, Финску, Пољску, Литванију, Естонију и Азербејџан. Осим у

„Као и све слободне девојке“

Фото Дојчес театар

14. фебруара у Берлину. Захваљујући том документу, који је в.д. управнице Ивана Вујић парафирала заједно са управником

Народном позоришту, 10. маја, гостоваће и у „Мадленианум“ са опером Шарла Гуноа „Фауст“.

■ М.Б. ■

ВЛАДИМИР ЈОВАНОВИЋ: ПЕТИ ЧИН - ГОРДАНА ЈЕВТОВИЋ МИНОВ (10)

ФЕЉТОН

Све што је урадила, било је за дубоки наклон

Значајни успеси Горданиних студената на нашим и иностраним такмичењима младих певача афирмисали су на најбољи начин њен успешан вокално-педагошки рад, тако да је она од 1998. до 2005. године чак тринаест пута учествовала у раду жирија на Такмичењу соло певача „Обзорја на Тиси“ у Новом Бечеју (2000, 2001), Фестивалу хорске музике у Кремни – Златибор (2001), Међународном такмичењу младих музичара „Петар Коњовић“ у Београду (2000, 2005) и Такмичењу соло певача „Никола Цвејић“ у Руми (1998-2005), чијем је оснивању и раду дала изузетан допринос.

Упркос тешкој болести, она је веома ангажовано, одговорно и успешно радила као доживотна председница Фонда „Никола и Марица Цвејић“ у Руми, председница Управног одбора Фонда „Бисерка и Душан Цвејић“ у Београду, у три мандата као председница Удружења музичких и балетских педагога Србије у Београду, у два мандата као председница Удружења музичких уметника Србије и шеф Катедре за соло певање на Факултету музичке уметности у

Такмичење соло певача „Никола Цвејић“ у Руми, 2005.

Београду. На свакој од ових функција, својом систематичношћу, организованошћу, креативношћу и упорношћу веома је доприносила да бројни проблеми буду „у ходу“ решавани и решени.

Све што је Гордана урадила у првих двадесет година своје уметничке каријере заслужује наше

највеће поштовање и дивљење. Међутим, сигуран сам да још веће поштовање и дивљење заслужују њена уметничка и педагошка постигнућа која је остварила од 1990 – када је оболела од канцера, до 2007 – када је отишла у незаборав. И то не само због тога што нам је за тих седамнаест година њене упорне и невероватно храбре борбе са опаком болешћу даровала одлична премијерна извођења пет за њу нових оперских улога и стотине представа и концерата, него и због сто деветнаест наступа на сцени и концертном подијуму и двадесет једне награде њених студената које су освојили на такмичењима младих певача код нас и у иностранству. Такође, и због тога што је упркос свему и никада не помињући болест, наставила да обавља све своје професионалне и приватне обавезе с љубављу, изузетно посвећено и веома успешно, увек беспрекорно „дотерана“ и „наоружана“ добрим расположењем и осмехом.

Гордана је држала наставу на факултетима у Београду и Нишу до завршетка школске 2006/2007. године, сматрајући да „њена деца“,

како је често знала да каже за своје студенте, „не смеју да губе часове због професоркине болести и хемиотерапије!“. Умрла је 8. јула 2007. у својој кући, окружена љубављу и пажњом породице и најближих пријатеља. Сахрањена је 11. јула у гробу њених родитеља на Новом гробљу у Београду, када су се од ње опростили речима поштовања и захвалности диригент Дејан Савић, управник Народного позоришта у Београду, првак београдске Опере Предраг Протић, члан ансамбла Опере Гаврило Рабреновић и професорка Факултета музичке уметности у Београду Соња Маринковић.

Лето и годишњи одмори за све запослене у Народном позоришту били су разлог што се наш национални театар тек 1. децембра 2007. године достојно опростио од своје дугогодишње првакиње – у подне, на Великој сцени, говором управника Дејана Савића, веома емотивно изговореним речима првака београдске Опере Живана Сарамандића, уметничким програмом „Сећање на Гордану Јевтовић Минов“, у коме су учествовали Радмила Бакочевевић, Живан Сарамандић, Гаврило Рабреновић и њене

студенткиње Јелена Ракић и Ана Цветковић, као и промоцијом CD-а Вердијеве опере „Бал под маскама“ из 1972. године, са Горданом у улози Оскара, а увече – представа Пучинијеве опере „Мадам Батерфлај“, у којој је она од 17. марта 1990. до 22. децембра 1999, двадесет четири пута потресно тумачила улогу мале Јапанке Ђо Ђо Сан, сваког пута се исказујући целим својим уметничким бићем.

Завршавам писање овог фељтона о животу, уметничком раду и педагошкој делатности Гордане Јевтовић Минов уверен да је она у последње три деценије 20. века била једна од најсигурнијих основаца Опере Народного позоришта у Београду и наша врхунска музичко-сценска и концертна уметница, која је својим великим креацијама на свим југословенским и бројним иностраним оперским сценама, супериорним наступима на музичким фестивалима и концертним подијумима код нас и у свету, као и веома успешним педагошким резултатима, дала значајан допринос развоју наше музичке културе и њеној тадашњој међународној афирмацији.

(крај)

СЕЗОНА 2018/19.

МАЈ 2019.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

МАЈ	СУБ.	СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН
04.	19.30	опера Ђоакина Росинија
05.	НЕД. 19.30	МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера
06.	ПОН. 19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића
07.	УТО. 19.30	КРАЉИЦА МАРГО / у част примабалерине Миле Драгичевић балет на музику Горана Бреговића
08.	СРЕ. 19.30	ГОСТУЈЕ КАМЕРНА ОПЕРА САНКТ ПЕТЕРБУРГ ЛОВЦИ БИСЕРА , опера Жоржа Бизеа
09.	ЧЕТ. 19.30	ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија
11.	СУБ. 19.00	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа
12.	НЕД. 19.30	ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића
13.	ПОН. 18.00	НЕЧИСТА КРВ Борисав Станковић/Маја Тодоровић
13.	21.00	НЕЧИСТА КРВ Борисав Станковић/Маја Тодоровић
14.	УТО. 19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
15.	СРЕ. 19.30	ЛУЧИЈА ОД ЛАМЕРМУРА опера Гаэтана Доницетија
16.	ЧЕТ. 19.30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића
17.	ПЕТ. 19.30	ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића
18.	СУБ. 19.30	ФИГАРОВА ЖЕНИДБА опера Волфганга Амадеуса Моцарта
19.	НЕД. 12.00	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“
19.	19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића
20.	ПОН. 19.30	ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга
26.	НЕД. 18.00	БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА опера В. А. Моцарта
27.	ПОН. 19.30	ТОСКА опера Ђакома Пучинија
28.	УТО. 19.30	ГОСТУЈЕ ГРАДСКО ПОЗОРИШТЕ ПОДГОРИЦА КОЗОЦИД , драма Виде Огњеновић
29.	СРЕ. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
02.	НЕД. 19.30	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО / ПРЕМИЈЕРА балет Петра Иљича Чајковског
03.	ПОН. 19.30	НЕЧИСТА КРВ Борисав Станковић/Маја Тодоровић
04.	УТО. 19.30	РИЧАРД ТРЕЋИ драма Вилијама Шекспира
05.	СРЕ. 19.30	У СЛАВУ ОНИХ КОЈИ ДОЛАЗЕ ГОСТУЈЕ ГРАДСКО ПОЗОРИШТЕ ЧАЧАК ТРИПТИХ О РАДНИЦИМА драма Тијане Грумић, Страхиње Мацаревић и Саре Радојковић

МАЈ	ПЕТ.	КЊИГА ДРУГА
03.	20.30	драма Бранислава Нушића
04.	СУБ. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
05.	НЕД. 20.30	ГОСТУЈЕ ТЕАТАР „БАЛКАН НОВИ ПОКРЕТ“ ДОБРИ ЧОВЕК , Бранислав Нушић, по тексту дневника
07.	УТО. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита
08.	СРЕ. 20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја
09.	ЧЕТ. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ / откупљено драма Ерика Емануела Шмита
10.	ПЕТ. 19.00	ФЕСТИВАЛ МЛАДИХ ASSITEJ НА ВУКОВОМ ТРАГУ , по причи Џека Лондона
11.	СУБ. 20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
12.	НЕД. 20.30	МОЈЕ НАГРАДЕ / 50-та представа по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић/С. Бештић
13.	ПОН. 20.30	НАРОДНА ДРАМА драма Олге Димитријевић
14.	УТО. 18.00	14. FIST - Позоришни фестивал студената ФДУ-а ОНА ЈЕ САМО ДОШЛА ТЕЛЕФОНИРАТИ , драма Габријела Г. Маркеса
15.	СРЕ. 20.30	БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача
16.	ЧЕТ. 20.30	УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ драма Ксеније Поповић и Бојане Мијовић
17.	ПЕТ. 20.30	У СЛАВУ ПОКРЕТА ТЕОРИЈА СТРУНА , концепт и драматургија Марко Пејовић
18.	СУБ. 20.30	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Барфуса
20.	ПОН. 20.30	ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића
21.	УТО. 20.30	ФРЕНКИ И ЏОНИ романтична комедија Теренса Мек Нелија, НП у Београду и НП Сомбор
24.	ПЕТ. 19.00	ДИРЕКТАН ПРЕНОС ИЗ БЕЧКЕ ОПЕРЕ поводом 150 година НП и 150 година БЕЧКЕ ДРЖАВНЕ ОПЕРЕ АНДРЕ ШЕНИЈЕ , опера Умберта Ђордана
25.	СУБ. 20.30	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Барфуса
26.	НЕД. 20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја
27.	ПОН. 20.30	КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића
28.	УТО. 20.30	БОЛИВУД мјузикл по тексту Маје Пелевић на музику Ање Ђорђевић
30.	ЧЕТ. 20.30	ГОСТУЈЕ ДОЈЧЕС ТЕАТАР БЕРЛИН КАО И СВЕ СЛОБОДНЕ ДЕВОЈКЕ , драма Тање Шљивар
31.	ПЕТ. 18.00	БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА опера В. А. Моцарта
01.	СУБ. 20.30	ГОСТУЈУ НП ПРИШТИНА И НП НИШ ИВКОВА СЛАВА , драма Стевана Сремца

ЈУН

ЈУН

СЦЕНА „РАДИОНИЦА“

Гундулићев венац 50

19. НЕД. 18.00 **ЉУДОЖДЕРКА ИЛИ КАКО САМ УБИЛА СВОЈУ ПОРОДИЦУ**, драма Лејле Каламујић
јавно читање комада у новом сценском простору Народног позоришта

23. 20.00 **МАПА ИЗМИШЉЕНЕ СТВАРНОСТИ**
аутора Слободана Бештића

ГОСТОВАЊА

- 05.05. **БАЛКАНСКИ ШПИЈУН** - „Међународни фестивал малих сцена Ријека“, Ријека, Хрватска
09.05. **ХАСАНАГИНИЦА** - Крагујевац
22.05. **УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ** - Дом културе „Студентски град“ у Београду
30.05. **ЦАРСТВО МРАКА** - Драма фестивал, СИГ, Љубљана, Словенија
01.06. **ЦАРСТВО МРАКА** - ЗКМ, Загреб, Хрватска
02.06. **БОЛИВУД** - Стеријино позорје, Нови Сад

www.narodnpozoriste.rs

САВА ЦЕНТАР

04.06. **ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО**, балет Петра Иљича Чајковског, (19.30 часова)Београд
НОВОСТИ